

Gudstjeneste for tiden

Som bekendt har de seneste generationer af vesterlændinge levet i en stadig grød af nyheder og nyhedsmedier og er tilsyneladende lige så afhængige af nyheder som narkomaner af deres stof. Tænk at i øvrigt mentalt raske mennesker, medens de langsomt kravler mod graven, troligt dag efter dag læser papiraviser om morgenen, hører radioaviser i løbet af dagen og sidder aften efter aften foran skærmen for at se nyheden om et krydstogtskib der er grundstødt ved Borneo, en sangerinde der er blevet anholdt for spirituskørsel på Ocean Boulevard, en ukrainer der netop har tangeret verdensrekorden i kuglestød og en fodboldspiller der er blevet præsident i Peru.

Hvilken nytte har et menneske i Hobro dog af at kende til de seneste jordskælv og flyulykker i Sydamerika? Ja, hvilken relevans har trafikulykker for andre end dem der er berørte eller som skal sørge for at forbedre trafiksikkerheden? Absolut ingen. Alligevel labber nutidens mennesker det i sig som zombier labber menneskekød, samtidig med at den kulturelle og historiske dannelse er lavere end på noget andet tidspunkt siden folkevandringerne.

Og det er jo ikke engang en bestemt klasse som har vendt ryggen til den vesterlandske kulturelle og åndelige tradition og som i stedet vælger at sidde bedøvet i nyhedsstrømmen. Nej det er stor set os alle. Ganske uafhængig af indtægt og uddannelse, så tilhører vestens befolkninger i dag det samme åndelige proletariat, der har sin kulturforståelse, sin historieforståelse og sin samfundsforståelse fra følellesporno i fjernsynet. Tænk f.eks. at stort set alle danskere under halvtreds som kender noget til mellemkrigstiden, har deres viden fra Matadors historieforfalskende

sæbeopera, der, ligesom alle andre massemedier, opdeler verden i to grupper: De rene og de urene, dvs. de progressive og de reaktionære, de gode relativister og de onde essentialister, dvs. nogle perverse driftsundertrykkende fundamentalister, som man højest kan have medlidenhed med.

*

Så sandt som form aldrig kan løsrives fra indhold, og massemedier, med deres sidestilling af bageopskrifter, statistik, trafikulykker, sport og krigsnyheder, i selve formen er værdirelativistiske, således er indholdet i næsten al vellykket medie håndværk, hvad enten det er fakta eller fiktion, ligeledes værdirelativistisk.

Det ligger så at sige i selve mediernes væsen. Og prøver de at være andet, så virker det lidt ligesom når kristne ungdomsforeninger spiller Heavy Metal musik. Man bruger en form som er opfundet til satanisme, til at lovprise den treenige Gud. Det går slet ikke.

Nej, medierne kan af natur kun forkynde det relativistiske evangelium. Derfor forkynder vild med dans, Robinson-ekspeditionen, smagsdommerne, deadline, Weekendavisens bogtillæg og søndagens gudstjenestetransmission ét og det samme budskab: Budskabet at alt er lige gyldigt, alt er lige gavnligt og tilladt. –Bortset, naturligvis lige fra den detalje, at det er forbudt ikke at mene at alt skal være tilladt.

Derfor blev pornografien frigivet samtidig med at vi fik antidiskriminationslove som forbød diskrimination af seksuelle afvigere, derfor blev religionerne lige stillet samtidig med at det ved lov blev forbudt at diskriminere anderledes troende osv.

Lovgivning blev sammenlagt

ikke liberaliseret, tværtimod. Love som i værste fald kun kunne være en lille smule begrænsende for stærkt afvigende mindretal blev erstattet af love som mindskede ytrings- og handlefriheden for 95 procent i befolkningen.

Der er i alle vesteuropæiske lande et utal af holdninger som det nu er forbudt af have, og for hvilke der allerede i en række tilfælde er blevet idømt årelange fængselsstraffe. Foreløbig kun holdninger der er ganske ekstreme, men nettet bliver til stadighed strammet. At fornægte den relativistiske tro er et utilladeligt kætteri. Et kætteri for hvilket man i det mindste dømmes til udstødelse.

*

Der er stort set ingen som i dag står uden for mediernes nyhedsstrøm, og vi er formentlig alle alt for tæt på den til egentlig at kunne forklare afhængighedens årsag. Men vi kan se at den opstod samtidig med metropolens midt i 1800-tallet, dvs. samtidig med masse mennesket. Og muligvis udspringer nyhedsnarkomanien, ligesom så mange andre af det tyvende århundredes ulykker, delvist af det ensomme metropolmenneskes behov for at være en del af massens fælles bevidsthed. Men netop det behov tilfredsstiller ideologierne, religionerne, sportsdyrkelsen osv. jo også. Det som medierne stadige strøm, af hovedsagelig ganske meningsom information, først og fremmest tilfredsstiller, må være noget andet og mere, noget som er fælles for alle nutidens ideologier og religioner. Spørgsmålet er: Hvorfor finder hundreder millioner af mennesker tilfredsstillelse i ved morgenmaden at få at vide, at verdensmesteren i kapgang nu ikke længere er en ukra-

iner på 24 år, hvis navn man ikke kan udtale, men en russer på 22 hvis navn man heller ikke kan udtale? Hvad giver nyheden sin værdi som nyhed uden noget reelt eller symbolsk indhold, og uden at man kan huske den efter et par timer eller dage?

*

Mit gæt er at det har noget med selve *tiden* at gøre. Med det gudløse menneskes synkrone angst for tidens ophør og for at der skal ske noget i virkeligheden, dvs. angsten for tidehvervet, angsten for at noget uforanderligt og evigt skulle vise sig i verden, inkarnere sig.

Nyheden fortæller os jo, at verden er anderledes nu end i det forrige sekund, dvs. at tiden er gået. Nyheden fortæller at tiden skrider fremad, at intet nogensinde er det samme, hvilket så også i medierne bliver til et imperativ. Intet **må** nogensinde være det samme. Ordet progressiv betyder jo netop fremadskridende. Alt skal forny sig, ikke for at nå nærmere et mål, men for altid at være anderledes. Men fraværet af mål sikrer så samtidig at der ikke kan ske noget virkeligt nyt.

Således er nyhedsstrømmen nutidens meta-religion, medierne er relativismens katedraler og forbrugerne er menigheden. Og de allermest dyrkede ypperstepræster i katedralen bliver naturligvis modeskabere og popstjerner, som er dem der – ved uaf-ladeligt at gentage samme melodi og same mode med netop så små årlige ændringer at der hele tiden sker noget nyt samtidig med at intet er forandret – forkynder tidens fremadskriden. Eller rettere: Tidens runddans.

*

Den kristne gudstjeneste er som bekendt ganske modsat. Den forkynder ikke fremadskriden eller runddans men evig samtidighed: Ved den inkarnerede frelsers reale tilstedeværelse på alteret samles Treenigheden fortid, nutid og fremtid i øjeblikkets evighed hvor himlen er åben og der holdes en tidløs lovsang med al-

le himlens engle. Derfor har sønnen i treenigheden også menneskeskikkelse før tidernes begyndelse: Allerede dér fandtes korset som Guds villighed til at bringe det kærlighedens offer som al anden kærlighed udspringer af. Det kan f.eks. formuleres på den måde, at livets og korsets træ er ét og det samme. Dvs. at de fire floder som flyder fra livets træ og skaber liv på jorden er identiske med blodet der flyder fra Jesu kors og hvormed livet genskabes og hele skabningen rives ud af forkrænkeligheden. Såvel skabelsen som genløsningen er udtryk for den elskendes ønske om at ofre sig for den elskede.

Og dette skabende og frelsende blod modtager vi i dag bogstaveligt og realt i Gudstjenestens evige nu, hvor Gud er levende til stede. Fortid, nutid og fremtid samles, som lyset gennem en prisme, dér hvor indstiftelsesordene lyder og Gud bliver alt i alle.

Ja, i Gudstjenesten er der evig samtidighed, men det er det modsatte af tidens forsvinden, det er det modsatte af et sort hul, det modsatte af nirvana. Det er ikke spændingens og begæret fravær, men deres opfyldelse, så sandt som Gud ikke er en monolit men en levende spændingsfyldt treenighed. Lyset på én gang samles i den treenige prisme og spredes ud i alle sine farver.

*

Men åben avisen, tænd for fjernsynet eller tag ud i Bilka lørdag formiddag. Dér er tiden ikke treening, for der findes kun et evigt forsvindende nu. Dér oplever man gudstjeneste for tiden og ud af tiden. Gudstjeneste for den store altopslugende relativistiske guddom, der fortæller dig at du intet er og intet skal være og derfor ubebyrdet kan kravle videre mod døden. Med sut i munden og under mottoet:

De føder os skrævende over en grav, der er et pludseligt glimt af lys og så er det nat igen.